

Sygn. akt VI GC 135/18

WYRO

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: ASR Barbara Golec

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nikiel

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2018 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa N. W. (W.)

przeciwko B. W. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej B. W. (1) na rzecz powódki N. W. kwotę 32 000,00 zł (trzydzieści dwa tysiące złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 września 2016 r.;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 5 217,00 zł (pięć tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3 617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI GC 135/18

UZASADNIENIE

Powódka N. W. wniosła przeciwko pozwanej B. W. (1) pozew o zapłatę kwoty 32 000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2016 r., a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Uzasadniając wskazała, iż przekazała pozwanej dokumentację lokalu restauracji (...) i odsprzedała znajdujące się w nim wyposażenie za kwotę 42 000 zł. Pozwana zapłaciła jedynie kwotę 10 000 zł. Pozostała kwota miała być zapłacona do końca sierpnia 2016 r. (k.2-3).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a także zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Podniosła zarzut nieistnienia roszczenia oraz braku legitymacji czynnej powódki, wskazując, że przekazane dokumenty nie dotyczyły osoby o nazwisku W., lecz C.. Jednocześnie przyznała, iż otrzymała dokumentację lokalu, lecz zaprzeczyła, że otrzymała jego wyposażenie. N. C. i brat pozwanej Z. W. byli współnikami spółki cywilnej, której przedmiotem miało być prowadzenie ww. lokalu. N. C. miała nabyć dokumentację projektową, uzyskać uzgodnienia i decyzje oraz dokonać kompleksowego zakupu sprzętu i wyposażenia, w tym sprzętu nagłaśniającego, telewizora, maszyny do dymu, oświetlenia, wyposażenia kuchni i baru oraz mebli. Z. W. miał własnymi siłami i środkami wyremontować lokal. Umowa została rozwiązana przed otwarciem lokalu. Pozwana przejęła lokal, a N. C. miała jej przekazać dokumentację i wyposażenie znajdujące się poza lokalem. Do przekazania dokumentacji doszło, lecz okazało się, że żadne wyposażenie nie zostało zakupione i pozwana musiała nabyć je samodzielnie. Cena za projekt oraz koszty uzyskania decyzji i uzgodnień miała wynosić 10 000 zł. Sprzęt i wyposażenie lokalu miały kosztować 32 000 zł.

Pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 5 k.c. Dodała, że jeżeli jakieś wyposażenie było w lokalu to zostało zakupione w ramach kwoty 10 000 zł, ponieważ uzyskanie przekazanej dokumentacji nie mogło opiewać na taką kwotę, a nadto część zgód i pozwoleń trzeba było uzyskać ponownie (k.21-25).

W toku procesu powódka sprecyzowała, że domaga się zasądzenia odsetek za opóźnienie od dnia 1 września 2016 r. Podała, że powrót do nazwiska panińskiego W. nastąpił po rozwodzie w 2017 r. Przyznała, że strony zawarły ustną umowę odstąpienia praw do lokalu z wiadomościami organizacyjnymi niezbędnymi do prowadzenia działalności gastronomicznej, w tym dokumentacji. Podniosła, że strony nie umawiały się na dodatkowe zobowiązania powódki, a pozwana przejęła lokal w stanie, w jakim się znajdował za kwotę 42 000 zł. Lokal był częściowo wyremontowany, zostały zakupione m.in. sanitariaty, sprzęt nagłaśniający, półki do przechowywania oraz dwa bojlerki. Żadne dodatkowe wyposażenie nie znajdowało się poza lokalem i nie miało zostać przekazane pozwanej. Dodatkowo wskazała, że powódka uznała roszczenie w oświadczeniu z 24 lutego 2016 r. (k.166-167v).

Pozwana podniosła, iż oświadczenie stanowiło tylko potwierdzenie zawarcia ustnej umowy (k.172-177).

Sąd ustalił, co następuje.

Dnia 1 października 2015 r. powódka N. W. i Z. W. zawarli umowę w celu wspólnego prowadzenia przedsiębiorstwa, pod firmą Restauracja (...) Spółka jawna w J.. Wspólnicy mieli wnieść wkłady o wartości po 50 000 zł w gotówce, materiałach, sprzęcie i robociznie. Z. W. wynajmował od 8 czerwca 2015 r. lokal, w którym miała być prowadzona restauracja. Później umowę najmu lokalu zawarła powódka. Koszt mediów i czynszu Z. W. i powódka ponosili po połowie.

dowód: umowa spółki k.27-28; umowa najmu k.251-254; dokumentacja fotograficzna k.255v-261; zeznania świadka B. W. (2) k.265v; zeznania świadka Z. W. k.265v-267

Powódka miała nabyć dokumentację projektową, uzyskać uzgodnienia i decyzje oraz dokonać kompleksowego zakupu sprzętu i wyposażenia. Z. W. miał wyremontować lokal. Umowa została rozwiązana przed otwarciem lokalu.

dowód: umowa spółki k.27-28, zeznania świadka Z. W. k.265v-267; przesłuchanie powódki k.267-268; przesłuchanie pozwanej k.268-268v

We wnioskach do Centralnej Ewidencji i (...) Działalności gospodarczej powódka wskazała, iż dnia 1 lutego 2016 r. rozpoczęła prowadzenie działalności gospodarczej. Następnie już w dniu 3 marca 2016 r. złożyła wniosek o wykreślenie z (...) w związku z zaprzestaniem prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 1 maja 2016 r. Powódka nie osiągnęła przychodu z tytułu działalności gospodarczej i faktycznie nie wykonywała działalności gospodarczej.

dowód: wnioski do (...) k.219-237; zeznania podatkowe k.238-245; przesłuchanie powódki k.267-268

Z. W. poniósł koszty materiałów na remont w łącznej kwocie 7 810,34 zł restauracji i prowadził remont lokalu, którego jednakże nie zakończył do czasu rozwiązania umowy spółki. Zakupił m.in. sanitariaty. Częściowo w remoncie pomagały także inne osoby, tj. rodzina Z. W. i powódki oraz znajomi.

dowód: faktury VAT k.29-48; dokumentacja fotograficzna k.255v-261; zeznania świadka Z. W. k.265v -267; przesłuchanie pozwanej k.268-268v

Powódka uzyskała projekty technologii użytkowania drink baru oraz dostosowania lokalu gastronomicznego do wymogów sanitarnych, a także zgody na zastosowanie wyłącznie światła sztucznego oraz obniżenia poziomu podłogi lokalu. Uzyskała również opinię sanitarną o zgodności warunków lokalu z wymogami przepisów higienicznych i zdrowotnych oraz orzeczenie, że woda w lokalu spełnia wymagania stawiane wodzie przeznaczonej do spożycia przez ludzi, ponosząc koszty ich uzyskania w łącznej kwocie 237,84 zł. Na wniosek powódki lokal został zatwierdzony do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży wyrobów alkoholowych, napojów bezalkoholowych, z konsumpcją na miejscu przekąsek. Powódka zakupiła również używane łoże, sprzęt nagłaśniający i oświetlenie

dyskotekowe pochodzące z zamkniętego lokalu. W lokalu przed jego przejściem znajdował się telewizor, bojler, wentylatory, półki i lampy. Zakupione łóżka nie zostały jednakże wykorzystane, a nowe łóżka wykonał od podstaw Z. W..

dowód: projekt technologii użytkowania drink baru z załącznikami k.49-60; projekt technologii użytkowania dostosowania lokalu gastronomicznego k.61-85; korespondencja i decyzja Wojewódzkiego Inspektoratu Sanitarnego k.86-87, 92-94; korespondencja i decyzja Okręgowego Inspektora Pracy k.88-91; opinia sanitarna k.95-96; orzeczenie Powiatowego Inspektora Sanitarnego k.97; sprawozdanie o zleceniu badań k.98-106; rachunek k.107, decyzja (...) k.108-109; zeznania świadka F. C. k.208v-209; zeznania świadka M. W. k.209-209v; częściowo zeznania świadka D. L. k.209v-210; zeznania świadka Z. W. k.265v-267; dokumentacja fotograficzna k.255v-261; przesłuchanie powódki k.267-268

Po rozwiązaniu umowy pomiędzy powódką i Z. W., na przełomie stycznia i lutego 2016 r. lokal został przejęty przez pozwaną B. W. (1), za co pozwana na podstawie ustnej umowy miała uiścić na rzecz powódki kwotę 42 000 zł. Kwota stanowiła należność także za przekazanie dokumentacji lokalu i jego wyposażenia zakupionego przez powódkę, a znajdujące się w lokalu.

dowód: zeznania świadka F. C. k.208v-209; zeznania świadka M. W. k.209-209v; zeznania świadka D. L. k.209v-210; zeznania świadka B. W. (2) k.265v; zeznania świadka Z. W. k.265v-267; przesłuchanie powódki k.267-268; przesłuchanie pozwanej k.268-268v

Dnia 24 lutego 2016 r. pozwana złożyła pisemne oświadczenie o zobowiązaniu do zapłaty na rzecz powódki długu w kwocie 42 000 zł w ratach do dnia 31 sierpnia 2016 r. Jednocześnie, powódka oświadczyła, że przekaze pozwanej całą dokumentację dotyczącą działalności restauracji (...) w J..

dowód: oświadczenie z 24 lutego 2016 r. k.4

Powódka przekazała dokumentację, a pozwana uiściła kwotę 10 000 zł.

dowód: zeznania świadka F. C. k.208v-209; zeznania świadka M. W. k.209-209v; przesłuchanie powódki k.267-268

Po objęciu lokalu pozwana poniosła dalsze koszty jego remontu oraz zakupu części mebli i wyposażenia. Łączny koszt zakupu mebli i wyposażenia poniesiony przez pozwaną wyniósł 5 525,59 zł. Część wyposażenia została przekazana do użytkowania pozwanej bezpłatnie przez (...) sp. z o.o. w Ż. oraz (...) sp. z o.o. w W.. Pozwana uzyskała ponownie także decyzje o zatwierdzeniu lokalu do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży wyrobów alkoholowych, napojów bezalkoholowych, z konsumpcją na miejscu przekąsek.

dowód: faktury VAT i umowa na wykonanie usługi k.110-139; formularze i umowy przekazania k.140-153, 155-157; decyzja (...) k.158-161; wydruk wiadomości mailowych k.179-183; zeznania świadka Z. W. k.265v-267; przesłuchanie pozwanej k.268-268v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. W całości oparto się na złożonych przez strony dokumentach, których autentyczności nie kwestionowano. Oceniając zeznania świadków oraz stron uwzględniono przede wszystkim zainteresowanie wynikiem sprawy, zaangażowanie w konflikt, wpływ czasu, ograniczoną wiedzę świadków co do ustaleń stron i ich działań, a także treść złożonych pism procesowych w przypadku stron. Ponadto wzięto pod uwagę rozbieżności w złożonych zeznaniach dotyczące pobocznych okoliczności, nie dotyczących treści umowy stron i jej wykonania. Odmówiono więc wiary zeznaniom świadków F. C. i M. W. co do okoliczności pozostających w sprzeczności z dowodami z dokumentów. Należy przy tym zaznaczyć, że świadkowie nie mieli wglądu do dokumentów załączonych do pozwu, a ich wiedza była ograniczona do tego, czego dowiedzieli się od powódki. Zasadniczo jednakże świadkowie F. C., M. W., D. L., Z. W. potwierdzili, że w lokalu znajdowały się pewne elementy wyposażenia, choć świadek D. L. nie orientował się dokładnie, jakie łóżka ostatecznie zamontowano, nie pamiętał też dokładnie, co znajdowało się w lokalu pod koniec remontu. Sama pozwana ostatecznie przyznała, że w lokalu mógł zostać zamontowany sprzęt nagłaśniający, którego nie zauważyła. Zakup pewnych elementów

wyposażenia (nagłośnienia i oświetlenia) potwierdziła także w trakcie przesłuchania powódka. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom świadka Z. W. w zakresie, w jakim podawał, że sprzęt zakupiony przez powódkę został przez nią lub jej brata zabrany.

Częściowo odmówiono wiary przesłuchaniu pozwanej, co do braków przekazanej dokumentacji, jak również uzgodnień stron, że kwoty wydatkowane przez pozwaną na zakup wyposażenia miały pomniejszyć zobowiązanie względem powódki. Złożona przez pozwaną kopia koperty z przesyłką nadaną przez autora projektu technologii użytkowania bynajmniej nie dowodzi, że dokumentacja była niekompletna, tym bardziej, że pozwana podała jedynie, że wykorzystano nieaktualny plan budynku. Niewiarygodne jawią się również zeznania pozwanej, że w skład dokumentacji miały wchodzić także faktury za zakupione wyposażenie, które miały być podstawą rozliczenia kwoty 42 000 zł. Po pierwsze, w postępowaniu ujawniono, że sprzęt znajdujący się w lokalu został zakupiony jako używany i nie wystawiono z tego tytułu żadnej faktury czy rachunku, ani też nie sporządzono umowy na piśmie. Ponadto, żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził, by powódka była zobowiązana do nabycia innego wyposażenia lokalu już po przekazaniu lokalu pozwanej. Zobowiązanie takie byłyby co najmniej dziwne, skoro powódka zrezygnowała z dalszego prowadzenia działalności gospodarczej. Logicznym wydaje się, że tego typu wyposażenie nabywa się dopiero po wyremontowaniu lokalu, tak by sprzęt mógł być od razu zamontowany i użytkowany. Nie sposób więc przyjąć, by powódka zobowiązywała się do wydania pozwanej faktur potwierdzających zakup wyposażenia. Obecnie nabycie wszelkiego wyposażenia nie stanowi żadnego problemu, jest ono powszechnie dostępne, o czym świadczy chociażby sprawne nabycie sprzętu przez pozwaną. W tym świetle wątpliwe jest odliczanie z kwoty odstępnego kosztów zakupionych samodzielnie przez pozwaną urządzeń. Pozwana w żaden sposób nie wykazała, by wzywała powódkę do wydania wyposażenia, jakie miało znajdować się poza lokalem, a już w marcu przystąpiła do samodzielnego uzupełniania wyposażenia lokalu. Podobnie jako gołosłowne oceniono twierdzenia pozwanej, że strony rozwiązały umowę telefonicznie, a powódka zwolniła pozwaną z długu. Zaznaczyć trzeba, że gdyby takie były istotne ustalenia stron, to zastanawia brak adekwatnej reakcji pozwanej na kierowane wezwania do zapłaty.

Odnośnie dowodu z przesłuchania powódki, to nie dano jej wiary w części – tj. co do tego, że to ona finansowała cały remont lokalu. Przedłożono bowiem faktury, wskazujące jako nabywcę materiałów Z. W., faktury te zostały wystawione w trakcie trwania remontu. Ponadto, mając na uwadze stan lokalu przed remontem, można podejrzewać, że koszt remontu był znaczny. Fakt, że powódka nie wymieniła szczegółowo wszystkich elementów wyposażenia przekazanego wraz z lokalem pozwanej nie przekreślało dowodu z jej przesłuchania, bowiem od zawarcia i wykonania umowy minęły ponad dwa lata, a powódka nie zajmowała się osobiście remontem i wyposażeniem lokalu, a czynił to w jej imieniu brat, M. W..

Pozostałe wnioski dowodowe należało oddalić, bowiem okoliczności sporne i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka wywodziła dochodzone w sprawie roszczenie z ustnej umowy, częściowo potwierdzonej w formie pisemnej dokumentem z dnia 24 lutego 2016 r. Umowę należy zakwalifikować jako nienazwaną, dopuszczalną w oparciu o zasadę swobody umów, przewidzianą w art. 353¹ k.c. Bezspornym ostatecznie okazało się zawarcie przez strony tejże umowy na początku 2016 r. Także ogólny cel złożonych przez strony oświadczeń woli nie był kwestionowany, a mianowicie pozwana miała kontynuować przygotowanie lokalu gastronomicznego do otwarcia, a następnie prowadzić tenże lokal. Umowa miała charakter odpłatny i wzajemny. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że pozwana była zobowiązana do zapłaty na rzecz powódki kwoty 42 000 zł, co zostało utrwalone w oświadczeniu z dnia 24 lutego 2016 r. Co istotne, wymieniony dokument nie był kwestionowany przez pozwaną. Nie jest przy tym kluczowe, która ze stron sporządziła dokument, przed złożeniem podpisu strony miały bowiem możliwość zapoznania się z treścią oświadczeń oraz naniesienia odrębnych uwag czy dopisania treści. Pomimo wskazywania zupełnie odmiennych okoliczności zapłaty, strony zgadzały się, że z tej kwoty pozwana uiściła 10 000 zł w 2016 r.

Spór w sprawie koncentrował się wokół świadczenia wzajemnego powódki. Niewątpliwie, nie polegało ono jedynie na wydaniu dokumentacji dotyczącej lokalu, o której mowa w pisemnym oświadczeniu z 24 lutego 2016 r. Sama zresztą powódka już w pozwie wskazała, że była zobowiązana do wydania pozwanej wyposażenia znajdującego się w lokalu. Następnie w toku procesu dodała, że miała udzielić pozwanej wiadomości dotyczących sposobu prowadzenia działalności gospodarczej w postaci lokalu gastronomicznego, a także wskazała, że istotą było przekazanie pozwanej praw do spornego lokalu, który był już częściowo wyremontowany. Z pewnością na skutek umowy doszło do objęcia lokalu w posiadanie przez pozwaną i zawarcia przez nią umowy najmu lokalu. Lokal zaś w momencie przekazania był w końcowej fazie remontu.

Postępowanie dowodowe nie potwierdziło, by powódka zobowiązywała się do udzielenia pozwanej niezbędnych wiadomości o charakterze specjalistycznym. Powódka wszakże nie prowadziła nigdy lokalu gastronomicznego ani też działalności gospodarczej. Trudno więc przyjąć, by posiadała szczególną wiedzę, która na dodatek miałaby wartość majątkową. Ostatecznie zresztą powódka w trakcie przesłuchania nie potwierdziła swego zobowiązania w tym zakresie, a jedynym dowodem na powołaną okoliczność pozostawało przesłuchanie pozwanej.

Jeśli chodzi o dokumentację dotyczącą lokalu, to niezależnie od terminu i okoliczności, to została ona przekazana pozwanej. Pozwana podnosiła jednak, że dokumentacja ta była niekompletna oraz nieprzydatna, gdyż pozwana musiała ponownie składać wnioski, by uzyskać decyzje administracyjne wobec własnej osoby. Pozwana nie wykazała jednakże, by zgodnie z umową stron, powódka była zobligowana do przekazania innej jeszcze dokumentacji. Z żadnego dowodu, poza przesłuchaniem stron, nie wynika, by przekazane miały zostać również faktury, dokumentujące zakup wyposażenia do lokalu. Wręcz przeciwnie, w toku postępowania ujawniono, że powódka nie zakupiła żadnego innego wyposażenia, poza tym, które znajdowało się w lokalu. Pozwana nie sprostowała także ciężarowi dowodu co do braków projektu technologii użytkowania, użyteczność zaś i wartość przekazanej dokumentacji pozostaje bez znaczenia dla oceny, czy powódka wykonała swoje zobowiązanie.

Pozostaje kwestia, czy powódka była zobowiązana do wydania wyposażenia lokalu i o jakie dokładnie wyposażenie chodziło. Powódka podawała, że zobowiązała się jedynie do przeniesienia na pozwaną własności wyposażenia znajdującego się w lokalu, jak się można domyślać – na chwilę zawarcia przez strony umowy. Jak ustalono, w lokalu znajdowały się używane łóżka, sprzęt nagłaśniający i oświetlenie dyskotekowe pochodzące z zamkniętego lokalu, telewizor, bojler, wentylatory, półki i lampy, chociaż nie wszystkie wymienione elementy okazały się użyteczne. Pozwana twierdziła, że ustalono, że chodziło o całe wyposażenie lokalu gastronomicznego typu drink bar, które zgodnie z umową zawartą z bratem pozwanej, była zobowiązana nabyć powódka. Nie sposób jednak przekładać umowy powódki ze Z. W. na treść umowy zawartej z pozwaną. Strony zawierały odrębną umowę i łączący je stosunek zobowiązaniowy mogły ukształtować wedle swej woli. Żaden też przeprowadzony w sprawie dowód oceniony jako wiarygodny nie wskazywał, by powódka była zobowiązana do zakupu tego rodzaju wyposażenia już po zawarciu przez strony umowy. Tym samym również i w tym zakresie pozwana nie zdołała wykazać zasadności swej obrony w procesie.

Pozwana podnosiła także, że zapłaciła za otrzymaną dokumentację 10 000 zł, a pozostała kwota tj. 32 000 zł stanowić miała należność za wyposażenie, którego powódka nie wydała. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynika bynajmniej taki podział świadczeń stron. Zresztą pozwana utrzymywała zarazem, że dokumentacja miała niższą wartość niż 10 000 zł, a jednak pozwana nie domagała się rozliczenia zapłaconej kwoty i zwrotu części. Strony określiły przedmiot świadczenia powódki i wysokość świadczenia pozwanej, która w ich ocenie odpowiadała wartości świadczenia powódki. Nie ulega wątpliwości, że zamiarem stron było zawarcie umowy wzajemnej, w ramach której każda ze stron jest zobowiązana do świadczenia wobec drugiej uznawanego za odpowiednik (ekwiwalent) tego, co sama otrzymuje (art. 487 § 2 k.c.). Decydujący dla uznania świadczeń za równoważne jest miernik subiektywny, tj. ocena stron, nie zaś rzeczywista wartość świadczeń w obrocie. O tym, w jakim zakresie świadczenia stron będą ekwiwalentne decyduje wola i wspólny zamiar stron korzystających w ramach zasady swobody umów, wynikającej z art. 353(1) k.c. i ze swobody ukształtowania treści umowy. W rozpoznawanej sprawie nie sposób dopatrzeć się natomiast przekroczenia przez strony swobody kontraktowania.

Nie było również podstaw, by zastosować art. 5 k.c. i przyjąć, że powódka dochodząc roszczenia z zawartej z pozwaną nadużyła swego prawa podmiotowego, a jej żądanie pozostawało w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa. Pozwana nie sprecyzowała, jakie to zasady miały zostać naruszone, nie sposób zaś mówić o wykorzystaniu przez powódkę sytuacji pozwanej, jej niedoświadczenia czy niewiedzy. Strony są osobami młodymi, o porównywalnym doświadczeniu w prowadzeniu działalności gospodarczej. Podkreślić trzeba, że pozwana mogła bez trudu zapoznać się dokładnie ze stanem lokalu i jego wyposażeniem oraz uzyskać szczegółowe informacje o nakładach powódki na remontowany lokal. Wystarczyło, by pozwana zwróciła się do swojego brata. Jako osoba wykształcona i z pewnym życiowym doświadczeniem winna zdawać sobie sprawę z wagi i konsekwencji podpisywanych dokumentów i zaciąganych zobowiązań. Pozwana nie znajdowała się w przymusowym położeniu, a powódka nie wprowadziła pozwanej w błąd. Nie było przeszkód, by pozwana zadbała należycie o swoje interesy. Wszakże ani pozwana, ani jej brat w istocie nie znali zbyt dobrze powódki, dlatego też zaufanie, jakim pozwana darzyła powódkę nie wydaje się mieć racjonalnego uzasadnienia. Dla obu stron kwota dochodzona pozwem stanowi znaczną wartość, a jednak nie sporządzono umowy na piśmie w pełnym zakresie ani nie zapewniono obecności świadków. W rezultacie wszystkie dokładne postanowienia umowy znały jedynie strony, a dla odtworzenia ich zgodnej woli kluczowe znaczenie miał dokument prywatny z dnia 24 lutego 2016 r.

Podsumowując, pozwana nie zdołała wykazać treści umowy zgodnie ze swoimi twierdzeniami. W konsekwencji nie udowodniła, że powódka nie wykonała zobowiązania bądź wykonała je nienależycie. Wobec treści art. 6 k.c. to na niej spoczywał wykazania przedmiotowych okoliczności. Niezasadny w stopniu oczywistym okazał się zarzut braku legitymacji czynnej powódki, która powróciła jedynie po rozwodzie do swego panińskiego nazwiska. Wszystkie więc zarzuty podnoszone przez pozwaną okazały się nieskuteczne. W konsekwencji, powództwo uwzględniono w całości, w oparciu o ustalone postanowienia umowy stron. Odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia wymagalności roszczenia, na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. Na zasądzone na rzecz powódki koszty złożyła się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 1 600 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3 600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa wynosząca 17 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powódki określono na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r.